

VLASTA ŽÁČKOVÁ

PROCHÁZKY
nad
PROPASTÍ

Vlasta Žáčková

PROCHÁZKY
NAD PROPASTÍ

OBSAH

TAJEMSTVÍ ČERNÉHO MSTITELE	4
DOPIS NA ROZLOUČENOU	17
ZBYTEČNÝ ŽIVOT	26
KARTÁŘKA	32
PROKLETÝ DŮM	43
PŘIZNÁNÍ K VRAŽDĚ	55
NADPŘÍROZENÉ SCHOPNOSTI	71
RODINNÉ KONSTELACE	81

TAJEMSTVÍ ČERNÉHO MSTITELE

Tak a je to za mnou, všechno jsem to zvládla a nebylo to ani tak hrozné, jak jsem si původně myslela. Stačilo vymyslet plán, držet se ho a neustoupit ani o krok. Dokázala jsem si zachovat chladnou hlavu, udržet nervy na uzdě a úspěch se dostavil. Samozřejmě jsem taky riskovala, ale nakonec mně hodně přálo štěstí, odvážnému totiž štěstí přeje a to se mi potvrdilo na sto procent.

Zabila jsem svého manžela, tedy vlastně jsem ho úkladně zavraždila, abych se vyjádřila přesně. Od jeho smrti uplynul rok a kousek a na mě nepadl ani stín podezření. No, vlastně ten vyšetřovatel, myslím, že se jmenoval Ludvík Možný, mě určitě podezříval, hloupý nebyl, i když vypadal jako neškodný páprda. Neměl ale proti mně jediný důkaz, takže se celý případ uzavřel jako nešťastná náhoda. „Vyšetřování skončilo, zapomeňte,“ tak nějak se to myslím říká. Teď je ze mě bohatá vdova, dokonce velmi bohatá, a mám celý život před sebou. Záleží jenom na mně, jak s ním naložím, a já už mám plno plánů, to je jasné.

Sem, do manželovy, tedy teď už vlastně moje chaty, ukryté uprostřed křivoklátských lesů, jsem dnes přijela bilancovat. Sedím na terase před chatou, popívám velmi drahý a velmi kvalitní koňak, protože můj ubohý zesnulý manžel by ani jiný nepil, na kvalitu si on vždycky potrpěl, a sepisuji tento elaborát.

Píšu ho čistě pro sebe a moc dobře vím, že ho nikdo jiný nikdy nebude číst, protože zítra ráno, až zatopím v krbu, ho spálím, aby po něm nezůstala ani památka. O tom, co se stalo, nesmím do smrti smrtoucí s nikým promluvit, je to tajemství, které si musím vzít s sebou do hrobu. Toto je moje jediná a taky poslední možnost, jak se někomu, vlastně něčemu, tedy papíru, svěřit, popsat, jak se všechno odehrálo, pak to v sobě navždy uzavřít a už se k tomu nikdy nevracet. Mám totiž takovou divnou, možná trochu morbidní potřebu, pochlubit se svým úspěchem a zamyslet se nad tím, co jsem dokázala.

Zvláštní je, že vůbec nemám výčitky svědomí nebo něco podobného, jak se o tom píše v knihách. Tohle to mě našťestí úplně minulo, všechno, co se stalo, mi připadá naprosto přirozené, skoro normální. A to je právě to zvláštní, protože někoho zavraždit, tak úplně normální není.

Já jsem svého manžela původně zabít nechtěla, dokonce jsem si ho vzala proto, abych se o něho vzorně starala, ale nakonec to tak nějak vyplynulo ze situace. To se ví, taková chudá, obyčejná holka, jako jsem já, se o sebe musí umět sama postarat, jinak to zkrátka nejde. A tak jsem se o sebe postarala.

Jako chudý sirotek jsem to v životě neměla lehké. Rodiče mi umřeli zrovna, když jsem končila základku a udělala zkoušku na zdravotní školu. Já jsem na zdravotku jít nechtěla, to byl mámin sen, mít doma zdravotní sestřičku, a nakonec se jí podařilo mě přemluvit.

Rodiče jeli na dovolenou a já jsem měla jet s nimi, jenže v té době se mnou cloumala puberta a postavila jsem si hlavu, že nikam nepojedu. A tak naši jeli sami. Na dálnici do nich vrazil nákladřák,

řidič byl opilý a nezvládl řízení, oba byli na místě mrtví. Pokud vím, tak ten řidič vyvázl jen s lehkým zraněním, pár let si odseděl a vůbec bych se nedivila, kdyby už zase seděl za volantem. Tato tragédie ovlivnila můj další život.

Odstěhovala jsem se z vesnice do Prahy k tetě, mámině sestře. Teta byla docela hodná, ale v té době už hodně nemocná, nemohla pracovat, a tak jsme se protloukaly, jak se dalo. Když jsem byla ve druháku, teta umřela a já jsem zůstala úplně sama. Teta měla dluhy, které se musely zaplatit a státní byt s vysokým nájemným.

Přestala jsem studovat, začala pracovat v nemocnici jako pomocná síla a po večerech jsem si dálkově dodělávala školu. Bylo to moc těžké období, vrchní sestra, která mě nemá ráda, mi to dávala sežrat a pořád mě sekýrovala. Ale dokázala jsem to, nakonec jsem odmaturovala a dál pracovala v nemocnici, ale už jako kvalifikovaná sestra. Práce mě docela bavila a vrchní se po mně přestala vozit.

No a v nemocnici jsem poznala svého budoucího manžela, který se u nás na oddělení zotavoval ze svého, v pořadí už třetího, infarktu. Byl starý, nemocný, osamělý, a hlavně hodně bohatý. Pro mě dokonalá kombinace, která mi mohla zajistit skvělou budoucnost.

A tak jsem ho, tak říkajíc, klofla, ostatně nebylo to nic těžkého. Jsem mladá, docela pohledná a udělat ze sebe hodnou, starostlivou puťku nebyl žádný velký problém. Zpočátku jsem se opravdu chtěla o manžela vzorně starat, trpělivě čekat, až umře a mně jeho tučný majeteček spadne do klína. Pak se to ale všechno nějak zamotalo. Manžel se nechoval zrovna jako trpělivý pacient, pořád mě honil a komandoval, a když jsem někam šla, dělal žárlivé scény. Nejhorší ale

bylo, že se z něj vyklubal hrozný lakomec, pořád kontroloval, za co utrácím, a vyčítal mi každou korunu.

V té době se u nás v nemocnici objevil mladý, moc hezký doktor, Pavel Hradecký, a já jsem se do něho bláznivě zamilovala. Naznačil mi, že má nějaké finanční problémy a nutně potřebuje peníze. A tak jsem je vybrala z našeho společného konta a dala mu je. Když to manžel zjistil, udělal hroznou scénu, pak už to šlo s naším manželstvím rychle z kopce.

Netrvalo dlouho a já se rozhodla, že manžela zabiju, najednou mi to připadalo jako jediné východisko. Veškerý majetek mi spadne do klína a já budu zase volná. Vše jsem naplánovala tak, aby manželova smrt vypadala jako nešťastná náhoda a doufala, že to vyjde. A ono to skutečně vyšlo, dokonce líp, než jsem čekala.

Manžela jsem otráвила muchomůrkou zelenou. To je totiž pěkně zákeřná houba, obsahuje jed, který vám úplně zničí játra. Já, jako holka z vesnice, se v houbách vyznám, s tátou jsme do lesa chodili často, a tak najít muchomůrku zelenou pro mě nebylo těžké. A pak jsem ji přidala do polévky. Samozřejmě jsem hodně riskovala, ale to už jsem, myslím, říkala. Musela jsem se taky otrávit, tedy přiotrávit, to je jasné, jinak by na nešťastnou náhodu nikdo neskočil.

Šla jsem na to pěkně od lesa, a to doslova. Nejdřív jsem asi měsíc dávala manželovi o polovinu menší dávku léků na srdce, než měl brát. Ničeho si nevšiml, protože jako zdravotní sestře mně naprosto důvěřoval, a poctivě polykal to, co jsem mu dala. Také jsem přestala vařit dietní jídla, jaká se mají vařit při nemocech srdce, a začala jsem přidávat hodně tuku a soli. Nebyla jsem si jistá, jestli to bude mít

nějaký efekt, ale za pokus člověk nic nedá. Stejně to asi nějaký efekt mělo, když všechno dopadlo tak dobře, tedy myslím pro mě.

No a pak jsem manžela pořádně rozrušila, to bylo taky snadné. Naznačila jsem mu, že se od něho chystám odejít. Byla to pro něho rána, kterou nečekal, a pěkně ho to sebralo. Byl bledý jako smrt a několikrát se chytil za srdce. Už jsem pomalu začínala doufat, že dostane na místě infarkt a vše se vyřeší naráz, ale zase takové štěstí mě nepotkalo, musela jsem pokračovat dál.

Naoko jsem se s manželem smířila, ale pořád jsem ho nechávala v nejistotě ohledně mého odchodu. Na víkend jsme odjeli na chatu, přesně na tu, kde teď sedím na terase a píšu, jak to všechno bylo. No a tady jsem začala uskutečňovat hlavní část mého plánu.

Na chatu jsme přijeli v pátek a já jsem se šla sama projít, protože manželovi nebylo moc dobře. To se mně samozřejmě hodilo, abych si mohla v klidu najít muchomůrku zelenou, což se mi taky snadno podařilo. Vše probíhalo hladce, jen mě trochu zarazilo, že v lese pobíhal černý pes, který neměl obojek ani náhubek, a pořád šel za mnou, jako by mě sledoval. Byl to moc hezký pes, urostlý a silný a vůbec nevypadal zanedbaně. Asi se někde zatoulal a hledal svého pána.

Druhý den dopoledne se mi podařilo manžela přemluvit, aby šel se mnou na houby. Moc se mu nechtělo, ale namluvila jsem mu, že procházka mu udělá dobře, a tak nakonec šel. Vzali jsme si košík a vyrazili do lesa. V lese bylo krásně, ptáci zpívali o sto šest a slunce příjemně hrálo. Docela bych si tu procházku užívala, kdybych nemusela myslet na to, co se chystám udělat.

Našli jsme pár hub a pomalu se vraceli domů. Na zpáteční cestě jsme potkali nějaký starší manželský pár, který se taky vydal do lesa. To mně pak při vyšetřování dost pomohlo, když ti lidé dosvědčili, že nás potkali s košíkem hub, a potvrdili tak moji výpověď. Také jsme zase zahlédli toho černého psa, který proběhl kolem nás a rychle zmizel mezi stromy, připadalo mně to trochu divné, ale měla jsem jiné starosti, a tak jsem to pustila z hlavy.

Když jsme se vrátili na chatu, manželovi nebylo dobře, což mně samozřejmě hrálo do karet. Prášky, které měl manžel brát na srdce, jsem jako zapomněla doma, ale nevzala jsem je schválně, bylo to součástí mého plánu. Manžela jsem ujistila, že to nevadí, když si prášky přes víkend nevezme, i když moc dobře vím, že se ty prášky musí pravidelně užívat a jakékoliv přerušení není dobré. Manžel mi ale důvěřoval a takovou prkotinou se vůbec nezabýval, sedl si do křesla a odpočíval.

Já jsem se pustila do vaření houbové polévky, která měla mého manžela zabít a já jsem měla její konzumaci přežít bez větší újmy. To se snadno řekne, ale mnohem hůř uskuteční. Musela jsem nás oba přiotrávit a doufat, že manžela zradí jeho nemocné srdce, a ono se to tak doopravdy stalo, to bylo pro mě velké štěstí. Vlastně jsem ani tolik neriskovala, protože kdyby manžel neumřel, všechno by vypadalo jako nešťastná náhoda a otrava houbami by mu na zdraví rozhodně nepřidala. Já bych pak buď mohla v klidu čekat na jeho smrt, nebo se pokusit o něco jiného.

Té polévky jsem snědla jenom trochu, zato manželovi jsem dala plný talíř. Polévka mu moc chutnala a snědl ji do poslední kapky. Jíst

polévku, o které víte, že je otrávená, je dost zvláštní pocit, ale s trochou sebezapření se to dá překonat. Udělala jsem ostatně několik bezpečnostních opatření.

Po obědě jsem vypila minerálku a pak ještě několik sklenic hodně slané vody, což má zmírnit následky otravy a vyvolat zvracení. Manželovi jsem naopak nalila víno, protože alkohol průběh otravy urychlí, aspoň tak jsem se to dočetla na internetu a doufala, že to bude fungovat. A ono to skutečně fungovalo, za pár hodin se nám oběma udělalo hrozně špatně a já jsem začala zvracet. Na nic jsem nečekala a zavolala sanitku, která nás okamžitě odvezla do nemocnice s podezřením na otravu houbami.

Vypumpovali nám žaludek a já jsem šla za dva dny domů v pořádku a bez jakýchkoliv následků. Manžel za tři dny v nemocnici zemřel, zradilo ho jeho nemocné srdce, jak jsem předpokládala a tajně doufala. Můj poněkud riskantní plán vyšel do puntíku.

Po manželově smrti sice proběhlo vyšetřování, musela jsem jít na policii, kde se mnou sepsali protokol a vše uzavřeli jako nešťastnou náhodu. U výslechu byla i vrchní sestra od nás z nemocnice, ta, co mě dřív neměla moc ráda. Vyšetřovatele ale ujistila, že jsem velmi pracovitá a spolehlivá sestřička, se svým manželem že jsem vycházela dobře, a ona vůbec nepochybuje, že jsem se o něho vzorně starala. Samotnou mě překvapilo, jak hezky o mně mluvila, a tomu vyšetřovateli to vzalo vítr z plachet.

Celý rok po manželově smrti jsem se chovala vzorně a vyřizovala všechny záležitosti ohledně pozůstalosti. Moc jsem neutrácela, nikam nechodila, a dokonce jsem se přestala stýkat s tím hezkým, mladým

doktorem, abych nevzbudila podezření, kdyby mě náhodou někdo sledoval. Ten doktor si mezitím našel jinou sestřičku, ale mně to nevadí, já si teď můžu vybírat a snadno si najdu někoho lepšího. Mám krásný, prostorný byt na okraji Prahy, chatu v křivoklátských lesích, a ještě pěkně kulaťoučkou sumičku na kontě, co víc si přát.

No a teď po roce, který jsem si určila k truchlení jako nešťastná vdova, jsem opět zavítala na místo, kde se to všechno odehrálo. Pachatel se vrací na místo činu, a tak jsem se vrátila. Chata je pěkná, bude se mi tady moc líbit, jen to bude chtít nějaké opravy. No co, peněz mám dost, šetřit nebudu a zařídím si to tady podle svého.

Tak jsem všechno sepsala, teď si to po sobě přečtu, uložím hluboko do paměti, papír si dám na noc pod polštář a ráno ho spálím. Do ohně hodím i nějaké fotky, dopisy a dokumenty a zničím i to poslední pouto s mým minulým životem, abych mohla začít znova od začátku.

Koňak jsem dopila a budu se muset přesunout do chaty, venku už začíná být chladno, zvedá se vítr a vypadá to na bouřku. Snad se tady nebudu sama v noci bát.

Tu noc se přihnala velmi silná bouřka. Blesky protínaly oblohu jako zářící meče a hromy burácely, až zaléhalo v uších. Romanu Pavlatovou, která spala sama v chatě ukryté v hloubi lesů, bouřka nevzbudila, spala příliš tvrdě. Vzbudil ji až podivný šramot, který se ozýval zvenku. Bylo to krátce po půlnoci, v době, kdy už bouřka pomalu ustávala.

Romana se posadila na posteli, rozespale mžourala do tmy a poslouchala. Šramot nepřestával, naopak, byl stále hlasitější. Někdo škrábal na dveře. Romana, která nebyla nijak bojácná, náhle dostala strach. Ke škrábání se přidalo slabé zakňučení a po něm následovalo táhlé, hluboké vytí.

Romana sebrala odvalu, slezla z postele a bosky se šourala ke vchodovým dveřím. Opatrně pootevřela a to, co uviděla za dveřmi, jí vyrazilo dech. Stál tam velký, silný, černý pes, celý promočený a vytrvale kňučel. Romana si oddychla, toho psa už přece v lese několikrát zahlédla.

„Ty jsi mě vyděsil, kamaráde, málem jsem z tebe měla smrt,“ řekla Romana a postrčila psa dovnitř. „Takový liják a ty se touláš v noci po lese, to nemáš žádného pána?,“ divila se a hladila psa po mokré srsti. Ten se v chatě začal chovat jako doma a spokojeně vrtěl ocasem.

Romana našla starý ručník, psa otřela, do misky mu napustila vodu a ze spíže vytáhla masovou konzervu. Pes se hltavě pustil do jídla, pak vypil vodu a natáhl se vedle postele. Romana si lehla, zakryla se až po bradu, protože v chatě začínalo být chladno. Dívala se na psa, který spokojeně odpočíval, a přemýšlela.

„Ten pes se vážně ztratil a nikoho nemá, to bych si ho mohla vzít s sebou do Prahy,“ uvažovala a ta myšlenka se jí začínala líbit. Měla psy moc ráda, vyrůstala na venkově ve velkém domě a tam pes nikdy nechyběl. Vlastně měla psy mnohem raději než lidi, na lidech jí moc nezáleželo, za to na psech ano.

„Asi jsem neměla být zdravotní sestrou, ale veterinářkou, na tu bych se hodila víc,“ pomyslela si a cítila, jak se jí klíží oči. Nejlepší

bude se pořádně vyspat a ráno se uvidí, pohladila naposled podřimujícího psa a zavřela oči. Se psem, ležícím vedle postele, se cítila dokonale klidná a v bezpečí.

Ráno ji vzbudilo krátké naléhavé zaštěkání. Chvilí jí trvalo, než si uvědomila, že má v chatě psa a že to, co se stalo v noci, nebyl sen, ale skutečnost. Pes stál u dveří a chtěl jít ven, naléhavě potřeboval vyvenčit. Romana ho nechtěla pustit samotného a tak se rychle oblékla a vyrazila s ním.

Po cestě si vzpomněla, že chtěla spálit nějaké papíry, ale pomyslela si, že to udělá, až se vrátí. Byla ráda, že jde se psem ven, a dokonale si to užívala. Po dešti bylo v lese ještě trochu mokro, ale vzduch krásně voněl a ptáci začínali zvolna prozpěvovat. Cítila se šťastná a uvolněná a tato procházka jí připadala jako dokonalý začátek nového života.

Pes krácel poslušně vedle ní a občas pečlivě očichal nějaké místo. Když se přiblížili k vysokému strmému srázu, náhle zavětřil a prudce se rozběhl dopředu, Romana vyrazila za ním.

„Počkej, kam se tak ženeš, nestačím ti,“ snažila se psa chytit. A pak se to stalo, Romaně uklouzla noha po mokrém jehličí a po hlavě se zřítily ze srázu dolů. Hlavou narazila na kámen, rozrazila si lebku a byla na místě mrtvá.

Odpoledne našli její mrtvolu nějací turisté, kteří procházeli kolem. Upozornil je černý pes, který stál nad srázem a vytrvale štěkal. Zavolali policii a rozběhlo se vyšetřování, vše nasvědčovalo tomu, že došlo k nehodě.